

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137200614416/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

(Der stod først: „Elskovsfaklens“, men det har jeg vel fundet for kraftigt. Imidlertid digtede jeg videre:)

Tænk, hvor snart vor Vaar er endt!
Tænk, hvor snart vor Ungdom rinder!
Tænk, om ej vi havde kendt
Amor, før vort Liv forsvinder!
Derfor kom, læg dine Arme om min Hals!
Lul mig i Ro!
Lad mig ved dit Hjertes Varme
drømme, vi er et, vi to!

Samme „Dorothea S.“ havde i flere Aar en fast Parketplads i mit Hjertes Teater. At sige, naar jeg var hjemme. Var jeg i Kjøbenhavn, satte jeg hende op i anden Etage.

Aa, men hvor hun var dejlig i Ferien! Brun og rød og rund! Nu begyndte jeg nemlig at forsone mig med, at Kvinderne ogsaa havde Legeme.

Dagen efter Ankomsten listede jeg mig over i Nærheden af *Dorotheas* Forældres Gaard.

Hendes Moder var den tidligere omtalte muntre Frue, der købte ind med Portemonnæen stoppet trind af Avispapir.

Hun favoriserede vor Kærlighed.

Kaldte mig simpelthen: Svigersøn! Hvad der bragte Rødmænd op baade i mine og „Genstandens“ Kinder

Men altsaa, tre Dage efter at jeg var returneret til Kjøbenhavn, var *Dorothea*, om end ikke glemmt, saa dog gemt hen — og jeg besang i en smeltende Sonet *Elise*, der boede paa Strandvejen:

Vi vandred rundt i Havens dunkle Gange,
Jeg havde mod mit Hjerte trykt din Arm,
en dejlig Stemmning vaagned i min Barm;
thi højt i Træ lød Nattergalens Sange,

mens Maanen smiled' mildt paa Himlens Bue,
og Sundets Bølger gik foruden Larm,
og Aftenluften bæved sødlig varm —
alt nærrede mit Hjertes stille Lue.

Da siger du: „Nu hjemad jeg maa drage“ —
Det var, som fo'r et Sværd mig i mit Bryst;
men jeg maa tie, smile og forsage.